

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de chrismamis, woensdag 31 maart 2021, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal in Rotterdam

Jesaja 61, 1-3a.6a.8b-9

Openbaring 1, 5-8

Lucas 4, 16-21

Broeders en zuster in Christus, hier in de kathedraal en degenen die via de livestream met ons verbonden zijn. Wat zijn we al een tijd onderweg met de omstandigheden van corona. Vorig jaar was er helemaal geen oliewijding, geen chrismamis. We hebben die toen moeten verplaatsen naar september. We willen ons ook niet helemaal uit het lood laten slaan door deze voortgaande pandemie en daarom op de dag van vandaag, op de vooravond van Witte Donderdag de chrismamis, de zegening van de oliën en de wijding van het chrisma voor de sacramenten in ons bisdom. Normaal zou de kerk vol zitten, overvol vaak. Met priesters, diakens, pastoraal werkers, vrijwilligers uit de caritassen, religieuzen ook vaak een grote groep geloofsleerlingen en parochianen. Alle geledingen van het bisdom verzameld rond het altaar van de Heer. Alle geledingen verzameld om de oliewijding te vieren en dan op die manier ons op een bijzondere manier opnieuw aan Christus toe te wijden. Op de eerste plaats de priesters die hun geloften vernieuwen in deze eucharistie. We zijn vandaag met een kleine groep, maar als biddende gemeenschap, als netwerk van liefde zijn we in het hele bisdom verbonden met dit moment. Natuurlijk, een livestream faciliteert ook weer onze agenda. Dus ongetwijfeld zullen ook veel mensen pas later kijken wanneer de boterham op is of wanneer het goed uitkomt. Maar ook dat kan nog steeds zijn: in de geest samen verzameld rond de Heer. Ik ben dankbaar dat deze techniek mogelijk is. Tegelijkertijd kunnen we niet zeggen: we doen alles via livestream en de kerken blijven dicht, we doen alles achter gesloten deuren en de mensen kunnen altijd nog zelf bidden en de geestelijke communie ontvangen. Nee, broeders en zusters, ten diepste weten wij, dat hoezeer we ons ook moet aanpassen aan deze tijd van corona, dat de Heer niet voor niets is mensgeworden. Zodat we niet alleen aan Hem kunnen denken, niet alleen Hem kunnen zien, maar ook dat we Hem kunnen aanraken. En meer nog dat Hij ons aanraakt.

We hoorden in de woorden van Jesaja dat Hij degene is die de Geest ten volle ontvangt om te verlossen, te bevrijden, te vernieuwen. En in de tweede lezing horen we dat Hij ons van onze zonden verlost, de Zoon van God die in deze wereld is gekomen. In het evangelie staat dat Hij volgens zijn gewoonte naar de synagoge ging. Dat woord 'gewoonte' dat zal nu wel extra blijven haken. Want het is op dit moment helemaal niet gewoon dat je allemaal naar de kerk kunt, het is helemaal niet een gewoonte dat je steeds een plek krijgt voor de eucharistie. Maar misschien is 'gewoonte' in de betekenis zoals wij die er zelf aan geven ook niet altijd de goede gezindheid. Ach, gewoonte, ja het hoort erbij, het is nu eenmaal zo, ik zet het gewoon maar door. Maar de gewoonte van de Heer is iets anders. Dat is dat het bidden, het lezen uit de Schrift, het spreken over zijn de Vader bij zijn innerlijk hoort. Volgens zijn gewoonte kan Hij niet anders dan de blijde boodschap verkondigen. Volgens zijn houding kan Hij niet anders dan ons tegemoet treden als Verlosser en als degene die ons wil genezen.

Toch voelen we deze tijd wel meer afstand dan anders. Velen zullen het woord ‘anderhalve meter’ al niet meer kunnen horen. En heel veel hebben het ook nog steeds niet begrepen hoeveel het ongeveer is. Als ik zojuist langs het park rijd bij de Euromast, iedereen zit op een kluitje. En dan maar verbaasd zijn dat er weer een nieuwe golf zou kunnen komen. Afstand, maar niet om elkaar weg te duwen. Afstand, maar niet om elkaar uit ons leven te bannen. Maar afstand uit respect voor elkaars gezondheid. En dat is anders.

Hier in de kerk, broeders en zusters, mogen wij vandaag de chrismamis vieren. Omdat we niet de deuren kunnen sluiten en afwachten tot de pandemie voorbij is. Want zoals de Heer volgens zijn gewoonte naar de synagoge gaat, hoort het bij onze gewoonte als christenen om steeds opnieuw onze gezindheid te laten voeden door het Woord van God, door open te staan voor zijn blijde boodschap en vooral ook de sacramenten te vieren, waarin de Heer ons aanraakt en nabij komt, waarin de Heer ons met zijn Geest troost, geneest en bevestigt. In die zin, broeders en zusters, voelt de kerk vanavond niet leeg, want de Heer is in ons midden. En we mogen met de kleine groep hier ons verbonden weten met allen met wie wij het bisdom Rotterdam mogen vormen, met allen die wereldwijd zich tot Christus bekennen en die op deze avond op veel plaatsen de oliewijding in bijzondere omstandigheden zullen vieren.

Broeders en zusters, twee dingen zou ik graag met u willen delen. Dat is op de eerste plaats: de zorg voor onze gezondheid. Daar zijn we veel mee bezig. En ook veel mensen in de zorg maken overuren, zijn zeer vermoeid, maar ze gaan door op de weg die ze ook vaak als hun roeping beschouwen. Maar naast de zorg voor onze gezondheid is het ook belangrijk om als christen zorg te houden voor je ziel. Het gaat immers niet alleen om onze lichamelijke conditie, niet alleen of we kunnen ademen en vrijuit kunnen bewegen. Maar het gaat er ook om dat wij de weg van Jezus blijven gaan die is mens geworden, die alles in ons leven wil vernieuwen en verdiepen. Hebben wij voldoende zorg voor onze ziel? En niet alleen voor onze eigen ziel, maar ook de ziel van onze broeders en zusters? Gunnen we elkaar de ruimte om te bidden, ook al zit je misschien in je huis dagelijks op een kluitje? Neem je ook zelf de ruimte om tot gebed te komen en tot de Heer te spreken, of gaat dat nu in de eentonigheid van het bestaan wat verloren en raakt het op de achtergrond? Maar, broeders en zusters, elke dag dat wij de Heer niet zoeken in gebed is een gemiste kans. Ik zeg niet: als we niet bidden dan zwaait er wat. Integendeel, want de Heer komt om ons te verlossen. Maar vanuit die uitnodiging van de Heer, vanuit dat open hart van de Heer nodigt Hij ons uit om ons met Hem te verbinden. Hebben wij zorg voor onze ziel? Maken we van die uitnodiging gebruik door met heel ons hart het Onze Vader en de psalmen te bidden en in dat gebed ook de noden van de wereld te betrekken die we op het netvlies hebben of die misschien aan onze aandacht zijn ontsnapt? Op de eerste plaats, broeders en zusters, de zorg voor onze ziel, net zozeer als de zorg voor onze gezondheid. Als christen, als leerling van Christus moet je dat niet van elkaar scheiden, want lichaam en geest horen bij elkaar. En ons hart is er niet alleen om ons bloed rond te pompen, maar ook in bijbelse zin de plaats om onze band met God te bewaren en daar de vrede en de vreugde te vinden die we nodig hebben.

Op de tweede plaats, broeders en zusters, is het nodig dat we aandacht blijven houden voor de liefde van Christus. En dan bedoel ik niet alleen dat we naar Hem opzien en zeggen: kijk U hebt uw leven voor ons gegeven, kijk U leert ons elkaar de voeten te wassen, kijk U hebt alles voor ons over tot aan het kruis toe. Maar leren we ook die liefde zelf te beoefenen als een teken en werkelijk de uiting van onze band met de Heer. Normaal hebben we in de chrismamis talloze dozen voor de voedselbank, maar ik weet zeker dat

ook nu velen in de verschillende parochies zich inzetten om voedsel te verzamelen, om waar mensen noden beleven ze te helpen om daarin gelenigd te worden. Het is, broeders en zusters, duidelijk dat de pandemie niet de liefde stop zet. Net zoals de zorg voor onze gezondheid niet de aandacht voor onze ziel mag doen verslappen.

Als we naar Christus kijken die we deze dagen op een bijzondere wijze mogen volgen op weg naar zijn kruis en verrijzenis, mogen wij van Hem die twee belangrijke pijlers opnieuw leren. Zorg voor onze binnenkant, onze band met God, maar ook de zorg om zijn liefde uit te dragen, de band met onze naaste. Ik hoop dat het paasfeest voor ons een nieuw begin is. Dat we ook in deze tijd van pandemie niet rustig afwachten of somber worden, maar zeggen: ons hart moet blijven kloppen voor het evangelie, we moeten blijven bidden, de sacramenten blijven vieren waarin de Heer ons aanraakt en bezielt. En dat we in die liefde blijven staan, die zich uit in diaconie en naastenliefde, in solidariteit en werkelijke gemeenschapszin.

Soms wordt wel gezegd: na de pandemie, wat blijft er dan over? Dat is eigenlijk een passieve vraag, wat blijft er van ons over? We zouden die vraag mogen omdraaien vandaag en zeggen: op welke wijze blijven wij gaande op de weg van het evangelie, want de Heer heeft ons alles gegeven, zijn uitnodiging, zijn belofte, zijn verlossing. Hij nodigt ons ook vandaag uit om open te staan voor zijn aanwezigheid. Want de Heer die in de schaduw van het kruis bittere tranen heeft gehuild, die weet wat mensen doormaken door isolement, door angst en door ziekte. Laten we dus niet zeggen: wat blijft er straks van ons over, hoeveel doen er dan nog mee in Gods Kerk? Maar laten we met zorg voor onze binnenkant, onze ziel, en zorg voor de voortgaande opdracht van de liefde op de eerste plaats ons eigen geloof en engagement levend houden als een goede gewoonte die we niet loslaten. En moge dat ook anderen bewegen en bemoedigen om na coronatijd niet te zeggen: het is klaar. Maar te zeggen: we mogen opnieuw met de Heer een stap zetten in de goede richting. Hij die ons verlost heeft, gaat met ons mee. Hij die ons voorgaat op de weg naar eeuwig leven is nu al onze toekomst. Heb zorg voor je ziel en houd de liefde gaande. Als ons dat in Jezus' Naam lukt, dan haken we niet af, maar zijn misschien nog meer dan voorheen vurige navolgers van zijn evangelie. Amen.